

rahó hi hauria per dir que s'ha de treballar continuament, perquè —seguint lo simil— lo Sol no coneix diumenges, pro tampoch ha deixat de iluminar la Terra desde'l seu origen, ja que a'l vespre, encare que sembli lo contrari, l'As-tre Rey no se'n va a *coto*, sino que cuan deixa de iluminar las longituts en que habitan *corre* a portar la claretat cap a altres regions.

Y si s'ha d'imitar a'l Sol que no descansa cap dia, lo lògich seria continuar la imitació y no descansar cap hora; actuar constantment com ell ho fa.

Altre argument que presentaba l'audit senyor, al combatrer la festa dels forners, era una rahó de coca ensucrada.

Deya ¿quin concepte formarán de nosaltres los extrangers que'ns visitin, cuan se trovarán, los dilluns ab que no hi há pá del dia?

Hasta suposant que en altres punts no's descansés lo diumenge, y que gent acostumada a menjar pá tendre tots los dias, lo dilluns tingués d'acceptario de la vigilia ¿la petita molestia que aixó ocasionés a la gent extrangera justifica 'l no establir la festa dominical? Ademés que, al sortir del país propi disposat a acomodarse a plats extranys, ¿un ha de trovar molt en falta, per un sol dia, lo pá tendre?

Millor hauria sigut dir que sentia no tenir llonguet per l'esnorsar del dilluns en lloch de censurar una petició molt justa.

JOSEPH COMA.

FRÁ JOAN BOU

—(=)—

CUENTO

Avi, avi, ezpliqueuoz un cuento.

—Veni fillets aquí a la llart y are que la mareta ha fet loch y ben calentón després, anirém a dormir.

—¡Jo *vuy* zeure 'l racó del ezcón!

—Calla tú, ¿que no ho saps que'l recó es per l'avi?

Jo 't faria séure a l'escambell.

—No fillets, al escon tots hi cabém, pro haveu d'estar quiets.

—¿Qué no hu zabeu, avi? *Ayá* a la font del Cargol hem viz faraz; anaban tots, tots negaz... negaz y no enrahonan com nuzatuz, no.

—¡Esclá! mira aquet; com que son francesos.

—¿Oy que no far pó elz faraz, ayi?

—N'hi há de tots, fills meus; perquè ho sapiguen l'avi os contaré el cuento del Pare Bou,

—¡Noy, que deu ze bunich.

—Calla tú; digueu avi, digueu.

—Una vegada ere un frare mendicant anomenat Fra Joan Bou, que desde l'alta montanya tot captant arrivá'l poble de San Roch, poble molt pacífich ahont los habitants se deixaban tallar de la capa molt facilment per los administradors del Sant y patró del poble.

Aquets administradors solian alternar-se: los frares de la Funció, ab los de la Conservació, que encar que d'oposició els uns ab los altres tots s'havien per ferho malissimament.

Era allavors abad administrador de Sant Roch, lo frare de la Conservació Fra Feliu Pomera, cuan tot captant, tot captant hi arrivá Fra Joan Bou, qui mirant-sel de cap a peus y semblantli que podía servirli per los seus fins s'el quedá per auxiliar, y va dirli: ¿Com os dieu lo bon frare, —Servidor de Deu y de vos mon senyor, só Fra Joan Bou—¿Joan qué?— Bou—¡Ah! 'l cor m'ho deya, ¿si la vostra cara no enganya! ¿voleu quedarvos a mon servey? —Al de Deu y al vostre, mon senyor, pro ¿quin sou m'en dareu?— Fra Joan, ja sabeu qu'entre nosaltres ni s'en parla de sous. Nosaltres en lloch de dar, fem que res falti a nostres protegits, y si son espavilats com vos... vamos Fra Joan. Casualment os necessito rich, y encar que no os avitlli cap céntim ¿no os veyeu capas d'enriquiros ab nostre protecció? ¿Eh, picaro? —Ja ho crech, tinch barra y poca vergonya per tot, fins de matuter faria y si d'aixó no n'hi havia prou, de cuartos també m'els faria se suposa comptan... —Bravo, bravíssim; ¡xócala noy! y entraren a beure quatre gotas d'un licor que'l pare Pomera havia inventat, aixis com una especie de...

—¿D'anís dels Frares?

—Si una cosa per l'istil.

—¡Manoy que pillol!

—Calla tú, digueu avi, digueu.

—Donchs si posá tos sos medis en práctica, mataba tocinos sens pagar drets, entraba de matute, fins un dia aprofitan la fira del poble de San Roch, ab la aglomeració de gent entraba las botas de petroli a parells, de moneda falsa... no se d'ahont surtia, tot per ferse rich y servir a son senyor.

—¡Manoy que murril!

—May callas, digueu avi, digueu.

—Va comensar per mirar de quin modo podría sapiguer tot lo que passaba per las casas; mes com qu'aquells frares no confessavan, Fra Feliu lo feu encarregat d'un safreig, lloch ahont las donas cantan tot lo que saben.

Vetaquí que un dia tots los heretjes del poble, acordaren fer una *unió* per combatre tanta inmundicia de frarots y es feren una casa. ¡Allí havias de veurel Pagesos netejant lo casal y fent excavacions, menestrals fent de manobre, allí tots units com un sol home y fent grans sacrificis, se feren son local que titularen «La Unió fa la forsa,» ab son Cafe, Teatre, y aspirant ferhi grans milloras.

¡Que bonich! Al veurel Fra Feliu va dir a Fra Joan. ¿Saps que'n sortiria d'aquí un convent de primera y per satister nostres ambicions? —¡Ay Fra Feliu! respongué lo Pare Bou ¿que n'ho sabeu que ja hi tinch una *pota* dintre? Deixeu fer— y el temps per testimoni. El molt uno s'havia ja fet soci.

—¿Qué no ho veyan qu'era un *fara*.

—No fillets, aquells homes ho eran pro no'n semblaban ¡com que no'n anavan vestits!

—¡Manoy que murriz!

—¿Torni! Digueu avi, digueu.

—Donchs si, ell ja no pará més, crean maranyas, anant per las casas ensiburnant a la gent, sa barra era tant gran que fins Fra Feliu si allavors no s'hagués mort, no s'ho hauria cregut. Ell ab sas manyas feu que'n lo café 's gastés l'Anís Pomera y altres licors de la mateixa marca, y ab l'ajuda del apotecari del poble, un tal Ungüents se feu l'amo y senyor de la casa.

Ell ho trevallá tan bé, ficanthi d'antemá uns cuants frerets que'l serviren al *pelo*, un d'un nom molt *estrany* que no'm recorda (aquet se feu frare de la Conservació, deixant ab un pam de nas a n'els seus ensiburnats) d'un altre molt... alt que tiraba per *soltari* y que ja sabia batejar... el ví jey!, y també d'uns cuants pinxets y sobre tot del home mes hipócrita del Poble, un *mestre* que ni feya lo que creya, ni creya lo que feya, puig predicaba consciencias y venia vinagre ab tot y ser de *carrera*.

Dupto que'n tot Sant Roch ne trobessin un altre, puig ni sol, gosaba anar pel mon.

Pero vaja, ab tot y tanta d'inmundicia, hipocressia, barra, tupinadas y maüers els resulta la criada respondona.

—Nens, a dormir.

—Deixeu acaba el cuento, mare.

—No fillets, es molt llarch y un altre dia ja l'acabarem; apa l'amistat y a la nona.

—Una cosa avi, ¿de qué morí el Pare Bou.

—Reventat.

—¿Tant mateix li van dar la paga que mereixia?

—No, era tanta sa rabia que infantse, infantse morí com un galapat ¡Xapl Y... bona nit.

CLAR-I-NET.

REMITIDO

Sr. Dr. de EL CONGOST.

Presente.

Muy Sr. mio: Respetuosamente he de rogar a V. se sirva insertar en el periódico de su digna dirección estas hilvanadas líneas, en contestación a lo que se me dice en el último número del mismo, por lo que le anticipo el testimonio de mi agradecimiento profundo.

Me disponia a gozar de una de tantas delicias como nos brinda este mundano paraíso,